

Sygn. akt II UK 383/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku K.Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 sierpnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.
z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa .../16,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w O. 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny we W. oddalił apelację K.Z. wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 22 sierpnia 2016 r., w którym oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Przedmiotem postępowania było prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Sporny pozostawał okres pracy w „Społem” w G. (4 lata pracy) i PGR G. (18 lat pracy). Sąd odwoławczy przyjął, że żadna z wykonywanych przez wnioskodawcę prac w PGR w G. nie mieściła się w wykazie prac w szczególnych warunkach. Wprawdzie ubezpieczony świadczył pracę w suszarni, jednak nie wykazał w trakcie postępowania, że była ona wykonywana w

temperaturze ponad 35⁰ C. Co do pracy palacza, to Sąd wskazał, że czynności te były wykonywane jedynie w zastępstwie. Odnosząc się do zatrudnienia w „Społem” w G., Sąd zauważył, że okres ten samoistnie nie wystarczy do zebrania 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Skargę kasacyjną wywiódł ubezpieczony. Uznał, że doszło do naruszenia art. 32 ust. 2 i ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przez przyjęcie, że wnioskodawca w spornych okresach nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. W ocenie skarżącego, uchybiono też art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. przez przyjęcie ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego bez jakichkolwiek rozważań, co skutkowało, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane.

W ocenie wnioskodawcy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania. Staje się to jasne, jeśli weźmie się pod uwagę, że wnioskodawca nie powołał się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Przypomnienie tych reguł było potrzebne aby wyjaśnić, że podstawa skargi kasacyjnej odwołująca się do art. 233 § 1 i § 2 k.p.c. nie może zostać uznana za oczywiście uzasadnioną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd drugiej instancji odniósł się do zarzutów apelacyjnych, nie mogło zatem dojść do uchybienia art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Sąd Apelacyjny ponownie ocenił materiał dowodowy, czemu wyraz dał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Spełniono zatem dyspozycję art. 382 k.p.c. Nie ma również podstaw do twierdzenia, że apelacja nie została rozpoznana w zgłoszonych granicach. W świetle ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny uznał z miarodajne,

nie ma także podstaw sądzić, że doszło do oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego.

Kierując się powyższymi wskazaniami, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono w zgodzie z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.